

Arrest

nr. 240 805 van 14 september 2020
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE VIS
VIVE LEGE
Staatsbaan 132
3945 HAM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN SANDE, die loco advocaat D. DE VIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 juli 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 januari 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2019 werd ingediend door:

Naam: K. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

In casu deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging met zijn wettelijk geregistreerde Belgische partner mevrouw A. L. (..) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...] 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.” De partners dienen te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame relatie en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Betrokkene legde in het kader van de aanvraag volgende stukken voor:

- Ongedateerde verklaringen op eer van derden waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en referentiepersoon. Gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kunnen verklaringen op eer niet als afdoende bewijs worden aangenomen.

- Onvertaalde Whatsapp-gesprekken. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene pas sinds 09.01.2019 uit de echt gescheiden is met zijn vorige partner A. F. (...). Ook referentiepersoon is pas uit de echt gescheiden sinds 14.12.2017. Voor zover de duurzaamheid van de relatie zou moeten kunnen blijken sinds november 2017 door voorlegging van deze gesprekken dient vooreerst opgemerkt te worden dat de gesprekken niet vertaald zijn en er dus uit de inhoud in geen enkele zin voor onze dienst een duurzame stabiele relatie uit kan blijken. Louter op basis van de naar elkaar toegestuurde prenten van bloempjes en hartjes, en enkele foto's (alerhande boodschappen, auto-onderdelen, betrokkene – apart enk enkele samen) kan de duurzaamheid niet worden vastgesteld. Betrokkenen kennen elkaar, dat wordt niet betwist, maar er werd niet aangetoond dat zij sindsdien daadwerkelijk liefdespartners zijn die een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Betrokkenen waren beiden bovendien op het moment van voorgehouden start van hun relatie (november 2017) gehuwd met een andere partner.

- Verklaring wettelijke samenwoning dd. 31.07.2019

Betrokkenen legden een verklaring wettelijke samenwoning af op 31.07.2019. Sinds 23.07.2019 wonen zij effectief feitelijk samen. Betrokkene diende op 23.07.2019 een aanvraag gezinshereniging in, er is bijgevolg geen sprake van minstens één jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag. Meer nog, uit het rijksregister blijkt dat betrokke pas sinds 09.01.2019 uit de echt gescheiden is met zijn vorige partner A. F. (...). Ook referentiepersoon is pas uit de echt gescheiden sinds 14.12.2017. Een relatie sinds november 2017 wordt geenszins aannemelijk gemaakt gelet op dit gegeven en op basis van de voorliggende stukken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Er blijkt immers niet afdoende dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar kennen, elkaar minimaal 3 keer hebben ontmoet en dit gedurende minstens 45 dagen. Voorts blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame en stabiele relatie heeft met de

referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen sinds 23.07.2019 wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr.RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn voorgehouden partner doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)".

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet: "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesmemorie stelt de verzoekende partij aangaande haar eerste middel als volgt:

"Eerste middel :

De betekeningstermijn van 6 maanden werd overschreden. Art 42 §1 Vreemdelingenwet , Art 10 lid 1 Burgerschapsrichtlijn (voorheen art 5 lid 1 Richtlijn 64/221), art 52 §4 2de lid KB 8/10/1981 werden niet gevolgd .

Verzoeker diende binnen de 6 maanden, namelijk op 23/01/2020 , uitgenodigd te worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake de aanvraag aan hem kan worden betekend.

De aanvraag dateert van 23/07/2019, de beslissing dateert van 23/01/2019, de betekening dateert van 25/01/2020, dit is 6 maanden en 2 dagen . (stukken 1, 2 en 4)

Vermits er in casu geen argumenten van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid worden aangehaald diende de beslissing " zo snel mogelijk" te worden betekend. Zes maanden en 2 dagen is geen redelijke termijn in functie van de verplichting om "zo snel mogelijk" te betekenen.

De termijn van 6 maanden is geen standaardtermijn .

Volgens art 52 §4 2de lid KB 8/10/1981 is de consequentie van die overschrijding van de termijn de afgifte van een verblijfskaart.

Het arrest Diallo (HvJ 27/6/2018 , C -246/17) verzet zich tegen deze ambtshalve verplichting en stelt als bijkomende voorwaarde voor de afgifte, het voldoen aan de voorwaarden om in het gastland te verblijven .

In casu voldoet verzoeker echter aan de voorwaarden , zie infra 2de middel

De RvV stelt gehouden te zijn om de interpretatie van het HvJ te volgen .

Wanneer wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, zou verzoeker geen wettelijk vereist belang meer hebben om het middel van termijnoverschrijding in te roepen .

Dit is een merkwaardige redenering die zou volgen uit art 10 lid 1 en 2 van Richtlijn 2004/38/EG en die haaks staat op het bevorderen van het vrij verkeer van de Unieburgers.

Een termijn van 6 maanden voorop stellen is zinloos als de beslissende overheid de vrijheid heeft om die termijn, zowel bij aanvaarding als weigering, naar eigen goeddunken te overschrijden. De termijn van 6 maanden dient de rechtszekerheid waar elke burger, wereldwijd, recht op heeft. Zonder een vervaltermijn van 6 maanden blijft de rechtzoekende de speelbal van de beslissende overheid.

Art 10 lid 1 van richtlijn 2004/38/EG wordt alzo deels buiten werking gesteld ,wanneer de erin voorziene termijn van 6 maanden geen belang zou hebben.

De RvV meent dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen en nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing moet laten .

In casu zou de vervaltermijn van 6 maanden, waarna een verblijfskaart verworven is, in strijd met de vereiste te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, en zou die termijn geen rechtsgevolgen kunnen sorteren .

De rechtspraak van het HvJ is weliswaar een bron van Unierecht maar de interpretatie die het HvJ geeft aan een bepaling van het Unierecht is ook niets meer dan een gezaghebbende interpretatie

Het is in geen geval een bindend precedent.

Voortschrijdend inzicht kan leiden tot andere interpretaties .

De RvV heeft het gezag, de wijsheid en de vrijheid om te stellen dat de termijn van 6 maanden, omwille van de rechtszekerheid, een vervaltermijn is die conform art 52 §4 2de lid Vreemdelingenbesluit leidt tot de automatische afgifte van een verblijfskaart.

Verweerder stelt dat art 42 VW geen verplichting inhoudt om de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ter kennis te brengen van de aanvrager.

Art 42§1 laat zich toch niet lezen in die zin :

"het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste 6 maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaal in §4 tweede lid, ERKEND AAN DE BURGER...."

Hoe anders is het begrip "ERKEND AAN DE BURGER " te begrijpen dan dat die burger op de hoogte moet zijn gebracht van de beslissing.

Verweerder schermt met de "declaratoire aard" van een verblijfskaart, zodat de in art 42 §1VM voorziene termijn van geen enkel belang zou zijn. Het blijft een interpretatieve aberratie wanneer een wettelijk gestelde termijn geen enkel rechtsgevolg zou sorteren.

Niets belet de RvV om van deze aberratie af te stappen.

Verweerder stelt trouwens eveneens dat het arrest Diallo niet moet worden gevolgd."

3.2. Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

3.3. Er wordt niet betwist dat verzoekende partij op 23 juli 2019, in functie van een Belgische onderdaan, een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Evenmin wordt betwist dat verwerende partij op 23 januari 2020, dit is binnen de termijn van zes maanden, een beslissing dienaangaande heeft getroffen.

Verzoekende partij meent evenwel dat, omdat de betekening van de voormelde beslissing pas na het verstrijken van de termijn van zes maanden is geschied, zij recht heeft op verblijf.

Verzoekende partij kan hier echter niet in gevolgd worden.

Waar verzoekende partij zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van wettelijk geregistreerd partner van een Belgische onderdaan, voert zij niet aan en blijkt evenmin uit de stukken in het rechtsplegingsdossier dat haar Belgische partner haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft derhalve geen situatie waarop richtlijn 2004/38 van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42 van de vreemdelingenwet niet aan de orde is.

Verzoekers aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de

vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 *'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen'* werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zgn. "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *"Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen"* en dat *"de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie"* (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38, zoals door verzoekende partij voorgesteld, te dezen niet aan de orde.

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de burger moet worden erkend.

Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: *"enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt."* Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt *"dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd"*. Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is en dat het enkel gaat om een termijn voor het nemen van de *"beslissing"*. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod.

Ook in artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, dat mede uitvoering geeft aan artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is enkel sprake van de situatie *"waarin geen enkele beslissing is genomen"* binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing. Hoe dan ook zou deze uitvoeringsbepaling geen afbreuk kunnen doen aan artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet aldus niet in een vervaltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

3.4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.5. Aangaande haar tweede middel stelt verzoekende partij als volgt in de synthesememoratie:

"Tweede middel :

De opgelegde motivering is in rechte en in feite niet evenredig met het gewicht van de genomen beslissing.

De genomen beslissing heeft voor verzoeker een uitzonderlijk gewicht : mag hij in ons land in een duurzame relatie verder leven of niet ? Dit raakt zijn existentie .

De motivering tot weigering blijft oppervlakkig en bedient zich uitsluitend van een aantal gemeenplaatsen en data.

Bij de beoordeling werd niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en werden die gegevens niet correct beoordeeld zodat op grond daarvan een onredelijk besluit werd genomen , zoals uit infra blijkt.

Verweerder meent ten onrechte dat verzoeker de RvV heeft aangesproken om zijn beoordeling in de plaats van die van de administratieve overheid te stellen . Verweerder wil enkel aantonen dat de dienst Vreemdelingenzaken een onredelijke conclusie heeft genomen.

Het bewijs van het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon mag met ieder passend middel worden geleverd . De bewijslast is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling, vrij.

Verzoeker breng hier bijkomend aan dat de referentiepersoon met wie hij een duurzame relatie heeft zwanger is en dat hij de verwekker is van de zwangerschap (stuk 19)

De bijgebrachte bewijsstukken werden niet in combinatie met elkaar maar elk afzonderlijk op zich beoordeeld. Een echtgescheiden referentiepersoon die liefdevolle whats-app berichten stuurt naar verzoeker is een combinatie die kan wijzen op een nieuwe duurzame relatie. (zie infra)

Het is onredelijk te eisen dat verzoeker van elk ogenblik van zijn samenzijn met de referentiepersoon een bewijs moet voorleggen .

De vereiste duurzaamheid kan ook niet afgemeten worden aan een tijdsduur.

Beslissing: Er werd niet aan getoond dat zij sindsdien daadwerkelijk liefdespartners zijn, de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen is onvoldoende bewezen . Het is onredelijk te eisen dat verzoeker moet bewijzen dat hij een "liefdesrelatie" en "affectieve" relatie onderhoudt met de referentiepersoon. Het moeten bewijzen van intimiteiten is een onredelijke eis.

Beslissing: Betrokkenen waren beiden bovendien op het moment van de voorgehouden start van hun relatie (november 2017) gehuwd met een andere partner. Een relatie sinds november 2017 wordt geenszins aannemelijk gemaakt gelet op dit gegeven .

De datum van echtscheiding 09/01/2019 van verzoeker en mevrouw A. (..) is geen indicatie om het bestaan van een relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon uit te sluiten.

Het huwelijk van verzoeker was de facto sinds juli 2017 beëindigd .

- Op 14/06/2018 wordt verzoeker ondervraagd door de Onderzoeksrechter nav. feiten uit de echtelijke sfeer (stuk 9)

- Op 21/06/2018 wordt verzoeker uitgenodigd door de Politie DRF Regio Zuid voor een verhoor op 25/07/2018 waaruit de slechte verstandhouding met zijn echtgenote reeds blijkt (contactverbod vanaf 14/06/2018, verblijf in vluchthuis) (stuk 7)

- Op 4/10/2018 wordt verzoeker uitgenodigd door de Politie DRF Regio Zuid voor een verhoor op 11/10/2018 omtrent "Belaging" van zijn echtgenote tussen 1/8/2018 en 14/8/2018 (stuk 8)

-dhr A. W. (..) ,de formele echtgenoot van de referentiepersoon, verklaart uitdrukkelijk dat zijn huwelijk met de referentiepersoon sinds juli 2017 feitelijk ten einde was gekomen juist omwille van de tussen verzoeker en referentiepersoon ontstane relatie (stuk 6)

Het bestaan van een formeel huwelijk belet niet dat verzoeker, als huwelijkspartner, buiten het huwelijk, een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon .

De beoordeling van het feit van het nog bestaan van een huwelijk van de referentiepersoon als een bewijs van het niet mogelijk zijn van een duurzame relatie van verzoeker met deze referentiepersoon, is niet correct.

Verweerder blijft bij de vaststelling dat een formeel huwelijk het bestaan van een stabiele buitenechtelijke relatie in de weg staat. Verzoeker toont duidelijk aan dat zijn huwelijk de facto niet meer bestond zodat een stabiele buitenechtelijke relatie mogelijk is.

Beslissing : betrokkenen legden een verklaring wettelijk samenwonen af op 31/07/2019. Sindsdien wonen zij effectief feitelijk samen.

Verzoeker en de referentiepersoon zijn niet gedurende 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag op hetzelfde adres gedomicilieerd geweest.

Eenzelfde domicilieadres wordt echter niet vereist: het betreft het bewijs van een louter samenwonen .

Verzoeker en de referentiepersoon kennen elkaar, sinds 15/07/2017 dat is sedert ten minste 2 jaar, voorafgaand aan de aanvraag dd. 23/07/2019. Zij hadden regelmatig via telefonische, via briefwisseling of via elektronische berichten contact met elkaar. Zij ontmoeten elkaar minstens 3 maal voor totaal 45 dagen .

Het verslag van de lokale wijkpolitie-inspecteur laat daar geen twijfel over bestaan. Sinds 14/05/2019 hebben verzoeker en de referentiepersoon een duurzame relatie dat is al 70 dagen voor de aanvraag en 79 dagen voor de verklaring van samenwoning. (stuk 17)

Verweerder refereert enkel naar de verklaring van wettelijke samenwoning dd 31/07/2019 om te ontkennen dat verzoeker en de referentiepersoon sedert minstens 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar kennen, regelmatig met elkaar contact onderhielden en elkaar 3 x ontmoet hebben voor in totaal meer dan 45 dagen. Uit de samenlezing van de alle aangebrachte feitelijkheden moet naar redelijkheid afgeleid worden dat aan deze voorwaarde is voldaan .

Beslissing Verklaringen op eer worden niet als afdoende bewijzen aangenomen (stuk 16)

Bijgebrachte verklaringen op eer zijn altijd gesolliciteerd, zij moeten inderdaad worden gevraagd, maar dat betekent niet dat deze verklaringen vals zijn of onder dwang werden verkregen .

- De verklaring van R. I. (..) is objectief. Het betreft hier een werkneemster van het Reisbureau gevestigd op het gelijkvloers van hetzelfde pand waar de referentiepersoon met verzoeker verbleef in de periode

28/02/2018 tot 14/05/2019. Mevrouw R. (...) heeft er geen enkel belang bij om verzoeker ter wille te zijn met een goedgunstige verklaring.

-De verklaringen van dhr. S. W. (...), mevr. J. A.-M. (...) en H. J. (...) zijn eveneens objectief. Als burens in Ham, hebben zij geen enkel belang om op verzoek van verzoeker een goedgunstige verklaring af te leggen.

In acht genomen de onverschilligheid, zelfs de aversie van het grote publiek ten aanzien van allochtone mensen zijn deze verklaringen meer dan waardevol als bewijs.

Verweerder meent zonder meer dat verklaringen op eer van derden geen bewijskracht hebben.

Beslissing: Onvertaalde Whatsapp-gesprekken. Uit de inhoud kan geen duurzame relatie blijken (stuk 14)

Verweerder aanvaardt het bestaan van de WhatsApp-berichten maar aanvaardt deze niet als bewijs omdat zij onvertaald werden bijgebracht. Verweerder voerde geen onderzoek naar de echtheid van de WhatsApp-berichten. Het woordgebruik in combinatie met de toegestuurde bloemetjes en hartjes tonen aan dat de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon het niveau van louter elkaar kennen overstijgt.

- er zijn de verwijzingen naar het samen logeren in Spanje in november 2017, (het verblijf van verzoeker in Spanje blijkt ook reeds uit de politionele ondervraging dd 14/06/2018) (stuk 9) en in januari 2018, naar het samen leven van april tot november 2018 (samen boodschappen doen, sleutels overhandigen, afspraken voor dagelijkse huishoudelijke bekommernissen)

- er is het woordgebruik

1) uit de periode november 2017 (lieverd, ik mis je, ik denk veel aan jou, de maandstonden),

2) uit de periode december 2017 (ik wil niet dat mijn hart afziet door de liefde „ de afstand en jou liefde doen mij afzien, ik was nu naar jou foto aan het kijken en ik huilde, allen jij ontbreekt hier bij

3) uit de periode januari 2018 (je weet dat je veel waard bent voor mij)

De correcte beoordeling van dit feit leidt tot de vaststelling dat er wel degelijk een duurzame relatie moet zijn.

Verweerder wil geen rekening houden met de bijgebrachte vertaling van de WhatsApp berichten.

Beslissing: een relatie sinds november 2017 wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Verzoeker verblijft als sinds 09/06/2017 onafgebroken in België, (stuk 18) Sinds 01/07/2017 werkte hij als hulpbakker bij B(...) BVBA in Boom. (stuk 13) Sinds 06/04/2018 werd hij als polyvalent medewerker tewerk gesteld bij AD (...) BVBA. (stuk 12) De arbeidsovereenkomst werd verbroken wegens beëindiging van de arbeidsvergunning, (stuk 10) Verzoeker volgt een opleiding Nederlands (stuk 11)

Ook deze feiten bewijzen dat verzoeker niet zo maar in het zog van de referentiepersoon naar België is gekomen maar daadwerkelijk de bedoeling heeft zich hier te vestigen.

Het kan dus niet zo maar uitgesloten worden dat verzoeker geen duurzame relatie met de referentiepersoon heeft kunnen opbouwen sinds november 2017

De referentiepersoon verbleef van 17/10/2005 tot 30/12/2011 en verblijft sinds 28/02/2018 opnieuw in België, meer bepaald eerst in Tessenderlo nadien in Ham (stuk 18)

Verzoeker en de referentiepersoon hebben elkaar leren kennen tijdens een vakantie in Spanje en zijn nadien elkaar blijven ontmoeten tijdens vakantieperiodes en uitstapjes om tenslotte samen te gaan leven eerst in Tessenderlo nadien in Ham.

Er zijn foto's van betrokken samen of elk afzonderlijk op dezelfde plaats van 06/11/2017, 07/11/2017, 20/11/2017, 26/11/2017, 02/01/2018, 17/02/2018, 25/07/2018, 18/08/2018, 19/08/2018, 17/11/2018, 16/06/2019. (stuk 15)

De verschillende uitstappen wijzen op de duurzaamheid van de relatie.

De combinatie van alle aangebrachte bewijzen toont aan dat verzoeker en referentiepersoon wel degelijk een duurzame relatie onderhouden

Verweerder is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft die niet correct beoordeeld en is op grond daarvan tot het onredelijk besluit gekomen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in art 40bis §2,2° Vreemdelingenwet,”

3.6. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.7. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden weigert omdat zij van mening is dat zij niet op afdoende

wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet, dat ingevolge artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet ook van toepassing is inzake gezinshereniging met een Belg, bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Er wordt dus vereist dat de partners:

- een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, én
- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Uit deze laatste wettelijke vereiste volgt dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan.

Er dient met name sprake te zijn van een “partnerrelatie” en deze partnerrelatie moet “duurzaam en stabiel” zijn.

Aan deze tweede voorwaarde van duurzaamheid en stabiliteit is voldaan:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken die neergelegd werden. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van de verwerende partij (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing expliciet de volgende motieven opgenomen:

“Betrokkene legde in het kader van de aanvraag volgende stukken voor:

- Ongedateerde verklaringen op eer van derden waaruit zou moeten blijken dat betrokkene en referentiepersoon. Gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kunnen verklaringen op eer niet als afdoende bewijs worden aangenomen.

- Onvertaalde Whatsapp-gesprekken. Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene pas sinds 09.01.2019 uit de echt gescheiden is met zijn vorige partner A. F. (...). Ook referentiepersoon is pas uit de echt gescheiden sinds 14.12.2017. Voor zover de duurzaamheid van de relatie zou moeten kunnen blijken sinds november 2017 door voorlegging van deze gesprekken dient vooreerst opgemerkt te worden dat de gesprekken niet vertaald zijn en er dus uit de inhoud in geen enkele zin voor onze dienst een duurzame stabiele relatie uit kan blijken. Louter op basis van de naar elkaar toegestuurde prenten van bloempjes en hartjes, en enkele foto's (alderhande boodschappen, auto-onderdelen, betrokkene – apart enk enkele samen) kan de duurzaamheid niet worden vastgesteld. Betrokkenen kennen elkaar, dat wordt niet betwist, maar er werd niet aangetoond dat zij sindsdien daadwerkelijk liefdespartners zijn die een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Betrokkenen waren beiden bovendien op het moment van voorgehouden start van hun relatie (november 2017) gehuwd met een andere partner.

- Verklaring wettelijke samenwoning dd. 31.07.2019

Betrokkenen legden een verklaring wettelijke samenwoning af op 31.07.2019. Sinds 23.07.2019 wonen zij effectief feitelijk samen. Betrokkene diende op 23.07.2019 een aanvraag gezinshereniging in, er is bijgevolg geen sprake van minstens één jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag. Meer nog, uit het rijksregister blijkt dat betrokkene pas sinds 09.01.2019 uit de echt gescheiden is met zijn vorige partner A. F. (...). Ook referentiepersoon is pas uit de echt gescheiden sinds 14.12.2017. Een relatie sinds november 2017 wordt geenszins aannemelijk gemaakt gelet op dit gegeven en op basis van de voorliggende stukken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Er blijkt immers niet afdoende dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar kennen, elkaar minimaal 3 keer hebben ontmoet en dit gedurende minstens 45 dagen. Voorts blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame en stabiele relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen sinds 23.07.2019 wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr.RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoeker samenwoont met zijn voorgehouden partner doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)”.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

3.8. Verzoekende partij stelt thans dat de referentiepersoon zwanger is en zij de verwekker is van de zwangerschap. De Raad wijst er evenwel op dat, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, hij enkel vermag rekening te houden met gegevens waarvan de verwerende partij kennis had of kon hebben op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar de zwangerschap om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tasten. Het staat haar vrij dit nieuw gegeven voorwerp te laten uitmaken van een nieuwe aanvraag.

3.9. Waar verzoekende partij betoogt dat de bijgebrachte bewijsstukken elk afzonderlijk beoordeeld werden en niet in combinatie met elkaar, maakt zij met dergelijk betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden tot de vaststelling is gekomen dat het bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet is geleverd. Er is geen wettelijk voorschrift inzake de manier waarop de verwerende partij de bijgebrachte bewijsstukken moet beoordelen.

3.10. Verder blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zou eisen dat verzoekende partij van elk ogenblik van haar samenzijn met de referentiepersoon een bewijs zou moeten voorleggen.

3.11. Waar verzoekende partij betoogt dat het onredelijk is te eisen dat zij moet bewijzen dat zij een "liefdesrelatie" en "affectieve" relatie onderhoudt met de referentiepersoon kan zij worden gevolgd. De Raad verwijst naar het arrest van de Raad van State, nr. 247 555 van 15 mei 2020 dat stelt:

"9. Met de wet van 25 april 2007 werden de artikelen 40bis en 40ter ingevoegd in de vreemdelingenwet om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden, meer bepaald voor respectievelijk de burger van de Unie of de Belg met de wettelijk geregistreeerde partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt. Naar luid van het aldus ingevoegde artikel 40bis gold deze mogelijkheid "voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie", en met een aantal bijkomende voorwaarden.

In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

"Om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten moet de bedoelde vreemdeling door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn en met die persoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar hebben. De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie zullen bepaald worden bij een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit. Verder zal dit besluit geen afbreuk doen aan de criteria voorzien in de bovenvermelde omzendbrief van 30 september 1997, zoals toegepast door de administratie.

Het betreft dezelfde regels als voorzien in het kader van de gezinshereniging van de partner van een vreemdeling die geen burger van de Unie is.

Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek.

Het begrip van een duurzame en stabiele relatie wordt momenteel reeds gebruikt in het kader van de voornoemde omzendbrief van 30 september 1997. Het kan gaan om een relatie die begon op het moment dat beide partners nog in het buitenland verbleven, om een in België bestaande relatie of een combinatie van beide." (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 51-2845/001, 40)

In het voormelde citaat is sprake van een "relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht". Noch in de wettekst zelf, noch in de memorie van toelichting wordt een "liefdesrelatie" vermeld. Dit is evenmin het geval in de omzendbrief van 30 september 1997, waarin wordt vereist dat een "duurzame relatie" wordt bewezen "o.a. op basis van betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke" en dat "er geen duidelijke en ondubbelzinnige elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnrelatie". Ook de artikelen 1475 e.v. van het burgerlijk wetboek bevatten geen vereiste van een "liefdesrelatie". Het in ministerraad overlegd koninklijk besluit, waarvan sprake is in het voormelde citaat uit de memorie van toelichting, is genomen op 17 mei 2007 doch vernietigd met 's Raads arrest nr. 201.374 van 26 februari 2010.

10. Met de wet van 8 juli 2011 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging' worden de bijkomende voorwaarden voor gezinshereniging met de wettelijk geregistreeerde partner van een Belg of een Unieburger aanzienlijk uitgebreid. Ook is in artikel 40bis van de vreemdelingenwet voortaan sprake van een naar behoren geattesteerde en duurzame "partnerrelatie" in plaats van "relatie".

Een definitie of een nadere toelichting van het begrip "partnerrelatie" wordt niet gegeven in de wet. Wel wordt in de verantwoording van het amendement nr. 147 op het wetsvoorstel dat, weliswaar na vervanging door de subamendementen nr. 162 tot en met 174, heeft geleid tot het gewijzigde artikel 40bis van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

"De derde reeks wijzigingen vloeit voort uit verschillende arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De criteria op basis waarvan vastgesteld wordt of de partners een duurzame en stabiele relatie onderhouden werden geregeld in artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel werd echter vernietigd door de Raad van State met het

arrest nr. 201 374 dd. 26 februari 2010. Bovendien verwees ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar het principe van de hiërarchie der rechtsnormen en merkte op dat bepaalde elementen niet via koninklijk besluit zouden kunnen worden geregeld. Bijgevolg wordt met dit amendement voorzien in een wettelijke regeling. Concreet worden de oude criteria voortaan overgenomen in de wet. Daarbij wordt voortaan duidelijker geëxpliciteerd dat de voorwaarde van het elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen moet zijn voldaan voorafgaand aan het aanvragen van een verblijf in België.

Daarnaast wordt in dit artikel de wettelijke samenwoning preciezer gekaderd. In de context van de verblijfsregelgeving kunnen enkel de partnerrelaties (dit zijn de relaties waarin er een wens bestaat als koppel samen te leven) in overweging worden genomen voor gezinshereniging. Er is enkel sprake van een partnerrelatie wanneer deze relatie er niet enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Bovendien kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld: het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. Bedoeling van deze wetwijziging is om dit duidelijker weer te geven en toepassingsproblemen in de praktijk verder uit te sluiten. Bijgevolg worden de situaties van huwelijksbeletselen (vb. uitsluiting huwelijk tussen broer en zus) voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten. Ook zal wie niet kon huwen omdat er sprake was van een schijnhuwelijk, daarna niet meer in aanmerking komen voor een verblijf op basis van een partnerschapsrelatie." (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/014, 25)

Tijdens de voorbereidende werkzaamheden heeft de hoofdindienster van het wetsvoorstel nog verduidelijkt "dat met het verbod onder punt d van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon wordt bedoeld dat het moet gaan om een één-op-één-relatie, niet om het louter bieden van onderdak" (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 65).

Ook hier wordt nergens aangegeven dat het om een "liefdesrelatie" moet gaan.

11. Uit het voorgaande blijkt dat voor een toelating tot verblijf op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet het bewijs van een "naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie" moet worden geleverd en dat het duurzaam en stabiel karakter wordt aangetoond indien de partners hetzij één jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag bewijzen, hetzij bewijzen elkaar twee jaar te kennen, voorafgaand aan de aanvraag en met een aantal specifiek te bewijzen elementen, hetzij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder moeten de partners een minimumleeftijd van, naargelang het geval, 21 of 18 jaar hebben, moeten zij ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zijn de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek uitgesloten en mag ten aanzien van geen van beiden een definitieve beslissing zijn genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.

Wat de aard van de (partner-)relatie betreft, blijkt enkel dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België."

De Raad stelt in casu vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op een gegeven moment wel vermeldt dat "er (...) niet (werd) aangetoond dat zij sindsdien daadwerkelijk liefdespartners zijn die een duurzame en stabiele relatie onderhouden" maar uit het geheel van de motieven kan niet blijken dat de verwerende partij op determinerende wijze vereist dat het moet gaan om een liefdesrelatie en dat bij gebrek daaraan de aanvraag wordt afgewezen. Hoewel voormelde zinsnede ongelukkig voorkomt blijkt niet dat de verwerende partij niet op grond van de wettelijke criteria ter zake is nagegaan of de relatie waarop de verzoekende partij zich beroept beantwoordt aan de vereisten van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald of het bewijs geleverd is dat de partners hetzij:

-voorafgaand aan de aanvraag één jaar hebben samengewoond of;

- voorafgaand aan de aanvraag elkaar twee jaar kennen met een aantal specifiek te bewijzen elementen of;
- een gemeenschappelijk kind hebben.

Verder blijkt ook nergens uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij eist dat verzoekende partij details over intimiteiten vrijgeeft tussen haarzelf en de referentiepersoon. Er wordt wel verwacht dat verzoekende partij, binnen de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, aantoont dat zij een duurzame en stabiele partnerrelatie heeft met de referentiepersoon.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij een gemeenschappelijk kind heeft met de referentiepersoon.

Bijgevolg kan het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie enkel nog geleverd worden door aan te tonen dat de partners voorafgaand aan de aanvraag minstens één jaar onafgebroken hebben samengewoond of dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

3.13. Verzoekende partij houdt voor dat de relatie met de referentiepersoon een aanvang nam sinds juli 2017. Het gegeven dat zij toen nog beiden met iemand anders gehuwd waren, doet hier geen afbreuk aan nu haar huwelijk reeds de facto sinds juli 2017 beëindigd was en nu de ex-echtgenoot van de referentiepersoon ook verklaarde dat hun huwelijk sinds juli 2017 feitelijk ten einde was gekomen, net omwille van de relatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

3.14. Vooreerst wijst de Raad erop dat, waar de verzoekende partij thans de start van haar relatie met de referentiepersoon plaatst in juli 2017, vastgesteld dient te worden dat dit geenszins kan blijken uit de door haar voorgelegde stukken aan de administratie. Zo starten de niet-vertaalde whatsapp berichten pas op 2 november 2017 en blijkt evenmin uit de verklaring van de ex-echtgenoot van de referentiepersoon dat deze stelt dat hun huwelijk de facto ophield omdat de referentiepersoon sinds juli 2017 een relatie heeft met verzoekende partij. Zo blijkt uit diens verklaring: *“Ze waren al een koppel vanaf november 2017. We waren samen in Spanje”* (stuk 6 gevoegd aan het verzoekschrift).

3.15. Verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon pas uit de echt is gescheiden sinds 14 december 2017. Evenmin betwist zij dat zijzelf pas op 9 januari 2019 uit de echt is gescheiden. Hoewel aangenomen kan worden dat een huwelijk de start van een relatie met een andere persoon niet noodzakelijkerwijze in de weg staat, wijst de Raad erop dat, waar verzoekende partij wijst op haar problematische relatie met haar vorige partner (stukken 7 tot 9) hieruit blijkt dat verzoekende partij in de loop van 2018 de relatie met haar echtgenote nog niet had opgegeven. Zo verklaarde verzoekende partij op 25 juli 2018 te wonen in de echtelijke woning en dat haar gezin wel in een vluchthuis verbleef maar zij wenste dat haar vrouw terug naar huis zou komen. Ook bij haar verhoor op 14 juni 2018 verklaarde verzoekende partij nog: *“Ik wil samen zijn met mijn gezin”*. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts betoogt blijkt uit stuk 9 geenszins dat zij in november 2017 met de referentiepersoon in Spanje verbleef. Verzoekende partij stelde enkel: *“Ik zou graag terug naar Spanje gaan”*. Door thans dergelijke stukken aan de Raad voor te leggen, bevestigt dit eerder de motivering van de verwerende partij inzake het nog gehuwd geweest te zijn met een andere partner en het feit dat dit afbreuk doet aan het voorgehouden duurzaam en stabiel karakter van de relatie met de referentiepersoon.

3.16. Uit de aan de administratie voorgelegde stukken kan in tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, ook geenszins in redelijkheid blijken dat zij reeds sinds juli 2017 een duurzame en stabiele partnerrelatie met de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet onderhoudt. Zoals de verwerende partij er terecht op wijst heeft verzoekende partij enkel wat verklaringen op eer van derden en onvertaalde whatsapp-berichten voorgelegd. Wat de whatsapp-berichten betreft blijkt daaruit enkel dat deze begonnen zijn in november 2017. Naast de vaststelling dat uit deze berichten derhalve sowieso niet blijkt dat verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar al twee jaar kenden voor de aanvraag van juli 2019, kan de verwerende partij gevolgd worden dat de berichten niet vertaald zijn zodat de inhoud ervan voor het bestuur niet duidelijk is. De verzoekende partij kan voorts ook moeilijk van het bestuur verwachten dat louter op basis van enkele prentjes van bloemen en harten en foto's het bestuur overtuigd moet zijn van het duurzame en stabiele karakter van

de relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het betoog dat de foto's bewijzen dat zij op verschillende data samen op uitstap zijn gegaan doet hieraan geen afbreuk. De voorgelegde stukken tonen geenszins aan dat:

- Zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;
- ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

3.17. Verzoekende partij legt thans bij haar verzoekschrift wel een vertaling voor van de whatsapp-berichten maar de Raad wijst erop dat het haar toekwam dit aan het bestuur kenbaar te maken voor het treffen van de bestreden beslissing. In het kader van een annulatieberoep kan de verzoekende partij niet verwachten dat de Raad de inhoud van deze berichten thans op haar merites onderzoekt. De Raad kan maar rekening houden met gegevens die voor het treffen van de bestreden beslissing aan het bestuur werden kenbaar gemaakt. Nogmaals benadrukt de Raad dat wanneer stukken zijn opgemaakt in een voor het bestuur onbegrijpelijke taal, het geenszins kennelijk onredelijk is van het bestuur vast te stellen dat uit de inhoud ervan niet kan blijken dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.18. In het licht van de karige bewijselementen die de verzoekende partij aan het bestuur heeft kenbaar gemaakt is het voorts geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat de verklaringen op eer een gesolliciteerd karakter hebben. Immers, zoals de verwerende partij ook vaststelt, indien de verzoekende partij werkelijk al twee jaar een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met de referentiepersoon, dan kan van haar verwacht worden dat zij meer overtuigende stukken kan neerleggen dan louter enkele verklaringen op eer. Waar verzoekende partij betoogt dat de verklaringen wel degelijk objectief zijn en waaruit zou blijken dat zij in de periode 28 februari 2018 tot 14 mei 2019 bij de referentiepersoon verbleef, is verzoekende partij weinig ernstig nu uit de door haarzelf bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat verzoekende partij minstens op 25 juli 2018 nog in de echtelijke woning verbleef.

3.19. Verzoekende partij voegt thans bijkomende verklaringen gedateerd 7 februari 2020 aan haar verzoekschrift doch de Raad wijst erop dat deze stukken niet werden voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing en de Raad, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, enkel vermag rekening te houden met gegevens die het bestuur gekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan voormelde stukken thans bijgevolg niet dienstig aanbrengen in onderhavige procedure.

3.20. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan uit geen enkel van de door haar voorgelegde stukken blijken dat zij voorafgaand aan de aanvraag reeds één jaar onafgebroken samenwoonde met de referentiepersoon.

3.21. Waar verzoekende partij nog haar traject in België overloopt ziet de Raad de relevantie daarvan niet in nu haar betoog inzake haar verblijf, haar tewerkstelling en haar opleiding geenszins aantoon dat zij en de referentiepersoon een duurzame en stabiele relatie hebben in de zin van de relevante wetsbepaling.

3.22. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER